

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΧΟΖΕΒΙΤΟΥ

Τήν Τετάρτην, 28^η Ἰουλίου/ 10^η Αὐγούστου 2022, ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, τοῦ ἐκ Ρουμανίας, εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῆς μετανοίας αὐτοῦ Ἁγίου Γεωργίου καί Ἰωάννου τῶν Χοζεβιτῶν.

Τόν ὅσιον Ἰωάννην ἐνέταξεν εἰς τό Ἁγιολόγιον αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διά Συνοδικῆς ἀποφάσεως αὐτῆς καί δι' εἰδικῆς τελετῆς ἀγιοκατατάξεως εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Χοζεβᾶ τήν 18^η / 31^η Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 2016, ὀριζομένης τῆς 28^{ης} Ἰουλίου ὡς ἡμέρας τῆς μνήμης αὐτοῦ.

Κατά τό ἔτος τοῦτο ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰωάννου ἐωρτάσθη εἰς ὀλονύκτιον ἀγρυπνίαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τῶν Ἱερομονάχων Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἰωάννου καί Ἀβραάμ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρουμανίας, τοῦ Ἱερομονάχου τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσογόνου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, ψαλλόντων τῶν μοναχῶν τῆς Ἀδελφότητος.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὠμίλησεν ἡ Α.Θ.Μ. διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ καί τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη» (Ψαλμ. 96,11), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡ θεία καί χάριτος ἔμπλεως μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ταύτῃ, ἵνα εὐχαριστιακῶς δοξάσωμεν τόν δοξάσαντα τόν ὅσιον αὐτοῦ κατά τό εἰρημένον ὑπό τοῦ σοφοῦ Παύλου: «οὓς δέ ἐδικαίωσε, τούτους καί ἐδόξασε», (Ρωμ. 8,30).

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης, κινούμενος ἀπό τόν ἱερόν πόθον διά τήν ζωὴν τῆς ἐρήμου, ἐγκατέλιπε τήν πατρίδα αὐτοῦ Ρουμανίαν καί κατεσκήνωσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Ἰορδάνου, ἔνθα καί τά ἀσκητήρια τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου. «Ἐγώ», λέγει ὁ ὅσιος Ἰωάννης, «δέν ἤθελα ἀξιώματα, οὔτε πλοῦτο ἐπεθύμησα. Μόνο τόν πόθο γιά τήν ἔρημο τόν εἶχα πάντα μέσα μου σάν φλόγα».

Τήν ἄσβεστον ταύτην φλόγα τοῦ πόθου αὐτοῦ ὑπέκαιον οἱ Δαυϊτικοί λόγοι: «Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξέλιπον εἰς τό σωτηριόν σου καί εἰς τό λόγιον τῆς δικαιοσύνης σου. Ποίησον μετὰ τοῦ δούλου σου κατά τό ἔλεός σου καί τά δικαιώματά σου δίδαξόν με», (Ψαλμ. 118,123-124). Μέ ἄλλα λόγια ὁ Ὅσιος Ἰωάννης κατέφυγεν εἰς τήν ἔρημον ἐπιζητῶν τήν σωτηρίαν αὐτοῦ, τόσον διά τῆς αὐστηρᾶς ἀσκήσεως, ὅσον καί διά τῆς μελέτης τοῦ νόμου τοῦ θεοῦ, τούτέστιν τῶν θείων Γραφῶν, ἐπικαλούμενος τόν θεσπέσιον Παῦλον λέγοντα: «ἀλλά μενοῦνγε καί ἠγοῦμαι πάντα

ζημίαν εἶναι διὰ τό ὑπερέχον τῆς γνώσεως Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μου, δι' ὃν τά πάντα ἐζημιώθην, καί ἠγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστόν κερδήσω ... τοῦ γνῶναι αὐτόν καί τήν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ καί τήν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, εἴ πως κατακτήσω εἰς τήν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν», (Φιλιπ. 3,8-11).

Ὁ ὄσιος ἡμῶν Ἰωάννης ἐπέτυχε τῆς σφοδρᾶς αὐτοῦ ἐπιθυμίας, ἵνα κερδήσῃ τόν Χριστόν, ἀλλά καί νά γνωρίσῃ τήν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Τό γεγονός τοῦτο καταδεικνύεται καί ἐκ τοῦ πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κειμένου Τιμίου καί Ἀφθάρτου αὐτοῦ λειψάνου, ὡς καί τῆς ἐκ τούτου τοῦ λειψάνου ἀναβλυζούσης ἱαματικῆς εὐωδίας. Ἐπιπλέον δέ τό γεγονός τοῦτο, δηλονότι τῆς ἀφθαρσίας καί ἀγιωσύνης τοῦ λειψάνου τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου ἀποτελεῖ ἀπάντησιν εἰς τήν προσευχήν τοῦ ψαλμωδοῦ λέγοντος: «Δεῖξον ἡμῖν Κύριε τό ἔλεός σου καί τό σωτήριόν σου δώης ἡμῖν», (Ψαλμ. 84,8).

Ὁ ἐκλεκτός δοῦλος τοῦ θεοῦ Ἰωάννης, διὰ τοῦ ἀσκητικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀλλά καί διὰ τοῦ κηρυγματικοῦ γραπτοῦ αὐτοῦ λόγου ἀνεδείχθη ὡς οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, εἰλικρινῆς καί τέλειος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Λέγομεν τοῦτο, διότι ὁ θεῖος Πατήρ ἡμῶν διὰ μέσου ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων καί συγκεκριμένως τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου φανερώνει τήν εὐωδίαν τῆς δυνάμεως τῆς γνώσεως αὐτοῦ εἰς κάθε τόπον, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Τῷ δέ θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ καί τήν ὁσμήν τῆς γνώσεως αὐτοῦ φανεροῦντι δι' ἡμῶν ἐν παντί τόπω.» (Β' Κορ. 2,14).

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ἱερός οὗτος τόπος τοῦ Χοζεβᾶ, ὁ ἀναδείξας πλειάδα ἀγίων καί ὁσίων ἀσκητῶν καί πνευματοφόρων Πατέρων, κατέστη τόπος, ἔνθα ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ καί Υἱός τῆς ἀειπαρθένου καί ὑπερευλογημένης θεοτόκου Μαρίας, Κύριος δέ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός φανερώνει «τήν ὁσμήν τῆς γνώσεως Αὐτοῦ», (Β' Κορ. 2,14).

Διό καί ἡμεῖς, οἱ τιμῶντες τήν μνήμην τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ ἀναβοῶμεν μετά τοῦ θεοῦ Παύλου λέγοντες: «Ὡ βᾶθος πλούτου καί σοφίας καί γνώσεως θεοῦ! ὡς ἀνεξερεύνητα τά κρίματα αὐτοῦ καί ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοί αὐτοῦ», (Ρωμ. 11,33).

Ἴκετεύσωμεν δέ τόν θεόν, τόν ἐνεργοῦντα τά πάντα τοῖς πᾶσι» (Πρβλ. Α' Κορ. 12,6), ἵνα ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριος ἡμῶν Χριστός, ὁ ἀληθινός θεός, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας θεοτόκου καί τοῦ σήμερον ἑορταζομένου Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χοζεβίτου κατευθύνῃ τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς τήν ἀγάπην τοῦ θεοῦ καί εἰς τήν ὑπακοήν τοῦ Χριστοῦ (Πρβλ. Β' Θεσ. 3,5) καί εἰς τήν κοινωνίαν τῆς δόξης Αὐτοῦ. Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Εἰς τήν ὑποδοχήν τῆς Α.Θ.Μ. ὁ ἠγούμενος καί ἀνακαινιστής τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος προσφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα μετά τῆς Τιμίας Ὑμῶν Συνοδείας,

Ἑορτάζομεν καί πάλιν τήν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, οὗ τό ἄφθορον Σκῆνος ἀποτεθησαύρισται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Χοζεβᾶ, καταφύγιον καί παραμυθία πάντων ἡμῶν.

Χαλεποί τῷ ὄντι οἱ καιροί καί ἀδήριτος ἡ ἀνάγκη ἐρεισμάτων καί προτύπων πνευματικῶν. Τοιοῦτον πρότυπον καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νέος Χοζεβίτης, ὁ ὁποῖος

καθ' ὄλην τήν διάρκειαν τοῦ βίου ἐχαρακτηρίζετο ὑπό τῆς θεμελιωδεστέρας ἀρετῆς τῶν Μοναχῶν: τῆς ὑποποιοῦ Ταπεινώσεως!

Καί πλείστας ὄσας ἀρετάς διαθέτων, οὐδέποτε ὑπερηφανεύθη, κατά τό τοῦ Χρυσοστόμου λόγιον: «Τοῦτο γάρ ἐστί ταπεινοφροσύνη, ὅταν τίς ἀφορμάς ἔχων τοῦ ἐπαίρεσθαι, καταστέλλῃ ἑαυτόν καί ταπεινοῖ καί μετριάζῃ» (Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Ὁμιλίαι εἰς τήν Γένεσιν ΒΕΠΕΣ σ.167,29 τομ. 92).

Ἐφαρμόζων δέ, τό «οὐδέ ἐλάττους ἡμῶν εἶναι τινάς νομίσομεν, ἀλλά πάντα ἀνθρώπους ὑπερβαίνειν ἡμᾶς» (Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Ὁμιλίαι εἰς τήν Γένεσιν ΒΕΠΕΣ σ.167,24 τομ. 92) εὗρηκε τόν πολύτιμον Μαργαρίτην, τόν Κύριον Ἰησοῦ Χριστόν!

Τά ἀνωτέρω στοιχεῖα ἐμφανῶς διαφαίνονται χαρακτηρίζοντα τόν Ἅγιον, εἰς ἐπιστολήν πρός τινά Ἁγιορεΐτην Μοναχόν ἐν ἔτει 1957. Ἐγράφε μεταξύ ἄλλων:

«Ἐλαβα τήν ἀδελφική σου ἐπιστολή, ἀλλά ἡ κατάστασή μου δέν μοῦ ἐπέτρεψε νά σοῦ ἀπαντήσω... Σέ παρακαλῶ νά μέ συγχωρέσεις, γιατί ἐκτός ἀπό τήν ἀσθένειά μου συνήργησε σέ αὐτό κι ἡ ἀμέλεια μου!... Ἀπορῶ ὅμως πῶς ἀπό τά ὕψη τῶν ὀρέων τῶν πνευματικῶν κατέβηκες τόσο χαμηλά, ὡς τήν πτωχεία μου, γιά νά ὠφεληθεῖς! Πτωχός καί πένης εἶμαι, ἀδελφέ! Ἄκαρπος πέρασα ὅλη μοῦ τή ζωή!... Γιά τόν κόπο ὅμως καί τήν προθυμία πού ἔχεις, θά σοῦ γράψω ἐκεῖνα πού λέω ἐγώ καί στόν ἑαυτό μοῦ πάντοτε... Πούλησε πρῶτα ὅ,τι ἔχεις, θυσίασε ὅποια ἱκανότητα (νομίζεις ὅτι ἔχεις) καί σβῆσε ὅ,τι ξέρεις ἐκτός τῆς ἀγίας ἡμῶν Πίστεως! Κι ἀγόρασε τό χωράφι πού ἔχει μέσα τόν θησαυρό! Τό «χωράφι», ἀδελφέ μου, εἶναι ἡ καθαρῆ σάν τοῦ βρέφους καρδιά, ἡ ἀκακία καί ἡ ἀπλότης τοῦ Κυρίου. Περιχαράκωσέ την καλά κι ἔπειτα σκάβε ἐκεῖ συνεχῶς μέ τή Μάχαιρα τοῦ Πνεύματος. Ἄν τό χῶμα εἶναι σκληρό, βρέχε τό τακτικά μέ τό ὕδωρ τῶν δακρύων καί τῶν ἰδρώτων, ὥσπου νά μαλακώσει! Καί τότε θά φανεῖ ὁ θησαυρός. Ἡ καρδιακή προσευχή! Πρόσεχε, μήν τή βγάλεις στήν ἐπιφάνεια, διότι ἐξαφανίζεται! Ὁ νοῦς σου μόνο νά ἐντρυφᾶ, νά λαμπρύνεται καί νά ὑψώνεται μυστικῶς ἐκεῖ ὅπου θέλει ἡ ψυχή σου!... Συγχώρεσέ με, ἀδελφέ, καί βοήθει μοι μέ τήν ἀγία σου εὐχή, διότι πολύ ἀδύνατος εἶμαι, ψυχικῶς καί σωματικῶς».

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Εὐχεσθε ὅπως, διά πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Χοζοβιτίσσης καί τοῦ σήμερον τιμωμένου Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου, βιώσωμεν καί ἡμεῖς τήν ὑποποιοῦν Ταπεινώσιν καί ἀξιωθῶμεν τῆς ἀλήκτου τρυφῆς τοῦ Παραδείσου, δι' εὐχῶν τῶν ἀγίων τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, Ἀμήν!"

Ὁ π. Κωνσταντῖνος ἐπέδωσεν εἰς τήν ἱστοσελίδα τοῦ Πατριαρχείου καί τήν κάτωθι λεπτομερῆ βιογραφίαν τοῦ Ἁγίου, συμπληροῦσαν τό κείμενον τῆς ἀγιοκατατάξεως αὐτοῦ, καί ἀναρτημένη καί ἐκεῖ διά τούς ἐνδιαφερομένους νά ἀναγνώσουν ταύτην:

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΓΙΟΚΑΤΑΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΧΟΖΕΒΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΧΟΖΕΒΑ.

καί ὠφεληθοῦν ἐξ αὐτῆς, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν τήν 18^{ην} / 31^{ην} Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 2016:

«Βιογραφία Αγίου Ιωάννου του Νέου Χοζεβίτου

Ὁ κατά κόσμον Ἡλίας Ἰακώβ γεννήθηκε στό χωριό Χωροντίστεα, νομοῦ Μποντοσάνι τῆς Ρουμανίας τό ἔτος 1913 ἀπό τόν Μάξιμο καί τήν Αἰκατερίνη. Λόγω τοῦ ὅτι ἔμεινε ὀρφανός κι ἀπ' τούς δύο γονεῖς, τόν ἀνέθρεψε ἕως 11 ἐτῶν ἡ εὐλαβεστάτη γιαγιά του Μαρία, ἡ ὁποία ἐνστάλαξε στήν παιδική ψυχή τά θεῖα Διδάγματα. Μετά τήν κοίμησή της, πέρασε στήν κηδεμονία ἐνός θεοῦ καί ἔζησε σκληρά παιδικά χρόνια μέσα στήν περιφρόνηση καί τή στέρση, ἀλλά μέ τήν ἐλπίδα σταθερῶς προσανατολισμένη στόν Κύριο Ἰησοῦ, τόν Ὅποιο μάλιστα εἶδε ὀφθαλμοφανῶς τό Πάσχα τοῦ 1927, ὅταν ἀπαρηγόρητος ἔκλαιγε στόν τάφο τῶν γονέων του. Ὁ Κύριος μέ γλυκεῖα φωνή τοῦ εἶπε:

«Μὴν κλαῖς παιδί μου καί μὴν στεναχωριέσαι, διότι νά, εἶμαι μαζί σου. Ὁ Χριστός Ἄνέστη!»

Φιλομαθής καί εὐφυής, μετά ἀπό ἑπταετεῖς σπουδές- σέ συνθήκες ἀπίστευτης ἔνδειας – τό 1932 πῆρε τό ἀπολυτήριό του Λυκείου μέ ἄριστα. Μεταξύ τῶν δύο ἐπιλογῶν: συνέχισις σπουδῶν στή θεολογία, ἢ προσχώρησις στίς Μοναχικές τάξεις, ὁ ἱερός πόθος τοῦ Μοναχισμοῦ, κατόπιν θείας Προτροπῆς, ὑπερίσχυσε. Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ὁδήγησε τά βήματά του τό 1933 στή Μονή Νέαμτς, ὅπου καί ἐκάρη ρασοφόρος μοναχός τό 1936, Ἰωάννης μετονομασθεῖς. Φλογερή ἐπιθυμία νά προσκυνήσει τόν Πανάγιο καί Ζωοδόχο Τάφο, τόν ὁδήγησε τό ἴδιο ἔτος στήν Ἱερουσαλήμ, ὅπου μέ τήν εὐλογία τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυροῦ Δαμιανοῦ, κοινοβίασε ἐπί δεκαετίαν στή Λαύρα τοῦ Ἁγίου Σάββα. Πρότυπο Ὑποτακτικοῦ, ἐπεδόθη σέ Μοναχικούς ἀγῶνες καί κατόπιν εὐλογίας ἐγκαταβίωσε ἐπί ἑπταετίαν (1947-1952) στή Ρουμανική Σκήτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου στόν Ἰορδάνη, κάτω ἀπό ἰδιαίτερα ἀντίξοες συνθηκῆς διαβιώσεως.

Τῆς μεταβάσεώς του στόν Ἰορδάνη, προηγήθηκε ἡ εἰς Διάκονον καί ἡ εἰς Πρεσβύτερον χειροτονία του, βάσει τοῦ σωζομένου στό Ἀρχεῖο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χοζεβᾶ χειροτονητηρίου του. Τήν χειροτονία του εἶχε εἰσηγηθεῖ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Βικτωρίνος, προϊστάμενος τῆς Ρουμανικῆς Ἀντιπροσωπίας στά Ἱεροσόλυμα πρός τόν Πατριάρχη Ρουμανίας Νικόδημο. Ἐκεῖνος, μέ τήν σειρά του, ἔθεσε τό αἶτημα στόν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Τιμόθεο Α', ὁ Ὅποῖος καί τό ἀπεδέχθη. Ἡ πρώτη ἐτελέσθη τήν 21^η Ἀπριλίου 1947 στόν Πανάγιο καί Ζωοδόχο τοῦ Κυρίου Τάφο ὑπό τοῦ Ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Νεαπόλεως κ. Παντελεήμονος καί ἡ δευτέρα τήν 28^η Ἀπριλίου 1947 ὑπό τοῦ Ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Φιλαδελφείας κ. Ἐπιφανίου.

Ἐκδιωχθεῖς ἐκ τῆς Ρουμανικῆς Σκήτεως τοῦ Ἰορδάνου, ὡς φιλέρημος ἀηδῶν τό 1952 ἐγκαταστάθηκε μέ τόν συνασκητή τοῦ π. Ἰωαννίκιο (ἐπίσης Ρουμανικῆς καταγωγῆς) στή Λαύρα τοῦ Χοζεβᾶ ἐπί ἕνα ἔτος καί ἕξι μῆνες. Ἀκολουθῶς, ἐπιζητώντας τήν πλήρη μόνωση γιά νά ἐπιδοθεῖ σέ ἀκόμη ἀνώτερους πνευματικούς ἀγῶνες, μετέβη μόνος στήν ἀνήκουσα στό Χοζεβᾶ, Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης. Μόνον «Κύριος οἶδεν» τί βίωσε καί ποίων ἐμπειριῶν ἀξιώθηκε ὁ Ἅγιος ἐκεῖ, «μόνος μόνω θεῷ». Κάθε Κυριακή μετέβαινε στό Κοινόβιο γιά νά συμμετάσχει στήν θεία Λειτουργία καί νά λάβει τά ἀπολύτως ἀπαραίτητα τρόφιμα, τά ὁποῖα ἡ ἀγάπη τῶν Χοζεβιτῶν Πατέρων τοῦ προσέφερε. Ὁ ἴδιος ἔκρυνε ἐπιμελῶς τούς ἀσκητικούς τοῦ ἀγῶνες, ἐπιλέγοντας τόν τρόπο ζωῆς τῶν παλαιῶν Ἀββάδων, τό «λάθρα βιώσας». Ὡς ἄριστος γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς, ἐντρύφησας στά Πατερικά κείμενα, μετέφρασε ἱκανό ἀριθμό θεοπνεύστων ἔργων στά Ρουμανικά (γιά πρώτη φορά ἐξεδόθησαν τό 1968) καί μάλιστα τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Διαθέτοντας ἐξ ἄλλου ποιητικό τάλαντο, ἄφησε πλούσια ποιητική συλλογή, ἐξαιρέτου ὕψους νοημάτων,

τό μεγαλύτερο τμήμα τῶν ὁποίων ἔχει μεταφραστεῖ στά Ἑλληνικά.

Τήν 5^η Αὐγούστου 1960 ἐκοιμήθη σέ ἡλικία μόλις 47 ἐτῶν, λόγω τῆς κλονισμένης ὑγείας του. Ἡ κοίμησίς του, τήν ὁποία εἶχε προεῖπει, ὑπῆρξε ὀσιακή. Λίγα ἀκριβῶς λεπτά μετά τήν θεία Κοινωνία, ὅπως περιέγραψε αὐτόπτης μάρτυς, ὁ ἤδη μακαριστός π. Βασίλειος Βακράς. Τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1979, κατόπιν θαυμαστῶν σημείων, τό Σκήνος του εὐρέθη ἄφθορο ὑπό τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς Χοζεβᾶ, μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀμφιλοχίου. Τήν 28^η Ἰουλίου 1980, σεπτῆ Πατριαρχικῆ εὐλογία τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυροῦ Βενεδίκτου, τό ἄφθορο Σκήνωμά του μετεφέρθη ἀπό τήν Σκήτη στήν Ἱερά Μονή, ὅπου καί φυλάσσεται σήμερα στό Καθολικό, ὡς θησαυρός πολῦτιμος καί πηγὴ πλείστων θαυμάτων! Δόξα καί πλοῦτος τῶν Χοζεβιτῶν Πατέρων, τῶν Ἁγιοταφιτῶν ἐν γένει, ἀλλά καί ὁλοκλήρου τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας!

Τήν Κυριακή 18^η /31^η Ἰανουαρίου 2016, ἔλαβε χώρα ἡ ἔνταξις του εἰς τό Ἁγιολόγιον, εἰς πανηγυρικὴν θείαν Λειτουργίαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Ἡ μνήμη τοῦ ἐορτάζεται τήν 28^η Ἰουλίου/10^η Αὐγούστου, ἡμέρα τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου Σκήνουσ του».

Τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε μοναστηριακὴ τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας